

KOTIMAISEN DEKKARISARJAN
KIEHTOVA AVAUS!

SALAI
SUUK
SIEN
GAL
LERIA

PATRICIA G. BERTÉNYI

TAMMI

PATRICIA G. BERTÉNYI

Salaisuuksien
galleria

TAMMI

HELSINKI

© PATRICIA G. BERTÉNYI JA TAMMI 2019

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-0819-0

PAINETTU EU:SSA

Sinulle R.
Klaani B:lle
Janette, Albert, Noa – teille
Maisalle ja neljälleen
Blueberry Marylle
Jaanalle
Tammen väelle – Petra, Outi, Hannu, Satu ja kaikki muut
When writers give you lemons, you people make champagne.
ja
Mimmille
Joko löysit sieltä itsesi?

What a waste of time, the thought crossed my mind
But I never missed a beat
Can't explain the who or what I was
Trying to believe
What would you do?
What would you do?
Do you know?
I once had a grip on everything
It feels better to let go

Never took the chance, could've jumped the fence
I was scared of my own two feet
Couldn't cross the line, it was black and white
No contrast to be seen
What would you do?
What would you do?
Do you know?
Was it all a joke, never had control
I'm not better on my own

CAROLINA LIAR

"I'm not over"

PROLOGI

Toscana, Italia. 23. marraskuuta, 1941

Laakson halki pyyhkäisi ilkeä viima, pohjoisesta tulviva kylmä tuuli, joka ravisutti mennessään oliivitarhan puiden oksia. Oksien kosketus toisiaan vasten synnytti kummallisen äänen. Se oli jotain kalinan ja koputuksen väliltä, ja sen vaiettua tavallisesti niin rauhallinen laakso täyttyi painostavalla hiljaisuudella. Kreivitär Chiara Saratoga asteli villan ylimmän kerroksen parvekkeelle, sille pienelle, jonka Vincenzo oli rakennuttanut hänelle ja jossa istuskellen hän joi aamukahvinsa varhaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn. Kyläläiset olivat eläneet jo vuosikymmeniä kreivittären ajanlaskun mukaan – kevät alkoi ensimmäisestä ja syksyn päätti vuoden viimeinen parvekekahvi. Se, että hän seisoi nyt pitkät harmaat hiukset palmikoimattomana ja aamutakissa parvekkeellaan, täytti hänet huomanneet kyläläiset jäytävällä huolella. Kreivitär tuijotti kaukaisuuteen tuimana. Mustien autojen tiivis letka näytti tältä etäisyydeltä melkein joltain mekaaniselta madolta. *Käärmeeltä*, kreivitär korjasi mielessään. Maailmassa oli paljon pahuutta, hän oli sitä nähnyt liiankin paljon, mutta tämä lähes yksinomaan ihmisvoimin luotu, joka oli nostanut ruman päänsä pari vuosikymmentä aikaisemmin, iski häntä vatsapohjaan ja sai värähtämään kylmästä pelosta.

Don Fransesco astui piskuisen kirkkonsa portaille, painoi paperitollaa juurijeltua poskeaan vasten ja kääntyi Comtessa Saratogan

katseen suuntaan. Laakson yläreunalla, tieltä, joka sukelsi metsästä heidän pieneen paratiisiinsa, näkyi pölypilvi, niin iso, että sitä ei voinut nostattaa yksi auto. Se saattoi merkitä vain yhtä asiaa. Don Francesco pyörähti kannoillaan, astui sandaaleihinsa ja lähti harppomaan kasukka lepattaen kukkulalla olevaa villaa kohti.

– *Comtessa.*

– Isä Francesco. Kreivitär kietaisi pitkät hiuksensa tapojensa vastaisesti huolettomalle nutturalle ja lähti astelemaan papin edellä. He nousivat pitkiä portaita yläkertaan ja kun he saapuivat ovelle, he pysähtyivät hetkeksi, mutta varoivat katsomasta toisiinsa. Kreivitär koputti oveen ja astui sisään. Keskellä huonetta seisoj pieni poika, joka hohtavansinisine silmineen ja pikimustine hiuksineen näytti pyhäpukuiselta haltijalta, ei sukunsa perijältä. Hänen selässään oli reppu, jonne arvokkaasti harmaantunut lastenhoitaja tunki vimmatusti viimeisiä vaatteita.

Kreivitär kyykistyi ja ojensi kätensä, poika riensi hänen syliinsä ja seisoj siinä pitkään häntä vasten painautuneena. Lopulta kreivitär tarttui pojan olkapäähän ja työnsi hänet hellästi kauemmas.

– Marcello. Sinun pitää lähteä nyt isä Francescon kanssa.

Pikkupoika nosti katseensa pappiin, irtautui kreivittären syleilystä, muttei päästänyt irti toisen kädestä.

– Kun tämä on ohi, sinä tulet kotiin. Chiara Saratoga hymyili ja silitti lapsenlapsensa poskea. Hän irrotti kätensä pojan otteesta ja astui sivuun tehdäkseen papille tilaa.

Marcellon huulet kääntyivät alaspäin, mutta hän puri sinnikkäästi hampaitaan yhteen. Hänen leukansa alkoi väpättää ja pian kyynelet valuivat pitkin hänen poskia.

– *Si arriva a casa.* Sinä tulet kotiin, lastenhoitaja toisti kreivittären sanat ja kyykistyi hänkin pojan eteen. Tällä kertaa halaus kesti paljon pitempään, mutta lopulta poika irrottautui vanhan maalaisnaisen tiukasta otteesta itse ja astui papin luo ojentaen tälle kätensä.

Isä Francesco katsoj pientä mustetäplien koristamaa kättä pitkään, nosti sitten katseensa kreivittäreen, nyökkäsi ja kosketti arasti

pojan sormenpäitä. Kun mitään ei tapahtunut, hän nielaisi ja tarttui kunnolla lapsen käteen. He astelivat portaat alas, molemmat kääntyivät vielä ovelta katsomaan portaiden yläpäähän seisomaan jäänyttä kreivitärtä ja astuivat sitten ulos kelmeään myöhäissyksyn auringonpaisteeseen. Isä Fransesco vilkaisi tielle ja huomasi, että pölypilvestä erottui metallinkiiltoa. Autoja oli ainakin viisi, kaksi rekkaa ja kärjessä musta pitkä auto, jonka nokassa liehuva puna-mustavalkoinen lippu erottui villalle asti.

– *Vieni.*

Pappi säikähti ja pyörähti äänen suuntaan, ojensi kätensä pidätelläkseen lasta, mutta tämä oli jo juossut rengin luokse, suudellut tämän poskea ja antanut tämän auttaa itsensä valtavan hevosen päälle. Isä Fransesco kapusi huomattavasti hitaammin oman harmaan tammansa selkään, vilkaisi vielä kertaalleen tielle, tarttui sitten Marcellon hevosen suitsiin ja hoputti heidät liikkeelle kohti tilan takana alkavaa metsää.

– Padre?

– Niin, Marcello? Isä Fransesco vilkaisi lempeästi vieressään ratsastavaa poikaa. Tämä katsoi häntä jääsinisillä silmillään ja rypisti kulmakarvojaan. – Tulevatko he siksi, että minä kuulen?

– Tulevat. Sen ja käsiesi takia, Marcello.

Pikkupoika vilkaisi taakseen muttei nähnyt enää villaa eikä häntä katsomaan jäänyttä renkiä, sillä tammipuut olivat sulkeneet tien heidän takanaan ja he olivat jo syvällä metsässä, kaukana poluilta. Hän veti syvään henkeä, vilkaisi käsiinsä ja nosti sitten katseensa pappiin. Tämä hymyili hänelle ja ojentautui ylettyäkseen silittämään päälakea. Hän tiesi olevansa puhdas, niin ajatuksiltaan kuin teoiltaankin, mutta käsiin hän ei vielääkään uskaltanut koskea.

San Francisco, Yhdysvallat. Nykyaika.

– Varo reunaa, hän sähähti ja tarttui puukehikkoon tiukemmin. Hoikat sormet näyttivät melkein petolinnun kynsiltä, kun ne taker-

tuivat yllättävän tiukalla otteella kookkaaseen laatikkoon. Laatikon etupuolella seisova mies katsahti sähköhdyksen viitoittamaan suuntaan. Kehikon yläreunassa muovi repsotti pitkältä matkalta auki. Se oli jossain vaiheessa tarttunut pakettiauton takaoveen ja revennyt. Mutta vain se. Itse teos oli koskematon.

– Se on kunnossa, hän huokaisi helpottuneena, käytti hengähdystaun hyväkseen, ja nojasi varasto-oveen. Hän katsoi sitä lumoutu-neena, sen sävyjen lähes sokaisevaa hehkua. Jossain mielensä perukoilla hän tiedosti, että aikaa oli vähän ja he olivat liian näkyvällä paikalla. Hän halusi silti katsella sitä vielä hetken.

– Lähetitkö kutsun?

– Totta kai lähetin. Jos se todella on hän, taulu kertoo salaisuutensa. Uupuneempi kaksikosta olisi jatkanut ärtyneenä lausettaan, mutta kujalle oli astellut joku. Hän kääntyi kumppaninsa kanssa tulijan puoleen.

– Ei voi olla totta, mies mutisi ja riisui aurinkolasinsa varmistukseen näkemästään. Hän ei ollut nähnyt tuota sävyjen sekamelskaa kolmeenkymmeneen vuoteen ja oli pitkään uskonut, ettei enää koskaan näkisikään. Ja siinä se nyt oli, pienellä sivukujalla, hehkui auringonpaisteessa sadoissa sävyissään juuri samalla tavalla kuin silloin joskus, oli kuin sen tekijä ei olisi koskaan kadonnutkaan. – Käsittämätöntä, mies jatkoi ja laski salkkunsu maahan astellessaan kehikon luokse. Hän tuijotti pää takakenossa sen yläreunaa.

– Voimmeko auttaa jotenkin? Hän kannatteli edelleen kehikkoa toisella kädellään, mutta toinen oli hitaasti hakeutunut selän taakse siihen kohtaan vyötä, jossa hän tiesi talttansa olevan. Normaalisti hän käytti sitä irrottaessaan maalauksia kehyksistään, ne oli paljon helpompi kuljettaa pois rullattuina. Nyt hän oli kiitollinen sen jykävstä kahvasta ja leveästä, veitsenterävästä kärjestä.

– Tuota sinisyyttä ei ole kellään muulla, kujalle tullut mies sanoi katse edelleen nauliutuneena tauluun ja sen hehkuvaan syvään väriin.

– Eikö? Hän ei ollut enää väsynyt, sydän hakkasi jossain rintakehän ja kurkun välimaastossa, kun hän tuijotti heitä kohti kulkevaa liikemiestä.

– Ei. Mies katsoi heihin epäuskoisena hymyillen. *Mikä merkilinen maanantai*. Verrattuna surkeaan alkuun, päivä oli saamassa satumaisen päätöksen. – Tuo on ihan kuin Mickeyn huone.

– Kuinka?

– Täysin sama hehku, mies naurahti epäuskoisena ja harppoi muutamat portaat lastauslaiturille. Käsityönä tehtyjen kenkien terävä kärki osui betoniin ja naarmuuntui, mutta edes se ei hidastanut häntä. Hän kosketti muovia kuin pyhäinjäännöstä ja siirsi vastahakoisesti katseensa kehikon toiseen päähän. Muovi oli siinä täysin ehjä ja taulun loppuosa näkymättömissä.

– Meillä on toinenkin tuolla, petolintu sanoi ja osoitti pakettiauton takaosaan. Se jäi laskemassa olevan auringon varjoihin.

– Haluatteko nähdä sen?

– Tietysti, mies naurahti innokkaana ja seurasi häntä pakettiauttoon. Etummainen paketin siirtäjistä jätti kehikon nojaamaan seinään ja asteli hiljaa miehen kannoilla, kohti pakettiauton takaosaa hänkin. – Muut eivät tule uskomaan tätä, mies mutisi ja hieroi kaljuuntuvaa päälakeaan. – Missä se on? hän kysyi.

Samassa veitsenterävän taltan timanttikärki upposi kylkiluiden alta hänen rintakehäänsä ammattimaisen tarkasti ja liukui sieltä suoraan sydämeen. Mies ehti avata suunsa, muttei enää sanoa mitään, kun hän rojahti hitaasti murhaajaansa vasten. Taltta painui syvemmälle hänen rintaansa ja tunkeutui sydämen väliseinän läpi.

Hän ei tuntenut enää uupumusta ollenkaan tuijottaessaan maahan liukuvaa miestä ja rintakehästä sojottavaa veristä kahvaa. Hän nosti katseensa kumppaniinsa ja he seisoivat hetken liikkumattomina, kunnes ymmärsivät astua syrjään laiskasti leviävän verilamikon tieltä.

– Oliko tämä välttämätöntä? hän kysyi, vaikka tiesi jo vastauksen.

– Kuin Mickeyn huone. Niin hän sanoi. Kuulit sen itsekin.

– Entä nyt?

– Meidän täytyy hävittää ruumis. Ja auto. Ja saatava paketti turvaan.

LUKU 1

Hän oli niin tottunut luottamaan tuohon hienoiseen siritykseen, joka alkoi jostain takaraivolta ja levisi korvien takaa leukaluiden yläkulmaan, että oli jo kääntynyt puoliksi pois maalauksen luota, ennen kuin mielsi täysin mitä oli tekemässä. Se oli Tintoretto. Varhainen ja kömpelö, mutta lumoavan kaunis ja täynnä nuoruuden typeryyttä. Ehdottomasti Tintoretto ja jos hän ei kertoisi totuutta huutokaupan pitäjille vaan lähettäisi sen sijaan lyhyen viestin, museo ja Eve tekisivät jälleen yhden käsittämättömän hienon löydön. Hän otti puhelimen taskustaan ja näppäili viestin, samalla kun antoi katseensa kulkea väkijoukossa. Ehkä hän oli reagoinut siihen niin tinkimättömästi sen takia, ettei se ollut tavallinen vaimea itsensä, sellainen kuin se oli ollut jo vuosia, vaan särähtänyt häneen kuin korkea ääni huonoista kaiuttimista, äkillisesti, ilkeänä ja kovaa. Eikä se ollut jäänyt leukauihin, vaan sirinä siirtyi hänen käsivarsiinsa ja levisi sieltä lapaluihin ja sormenpäihin asti. Huomatessaan, että yksi kärjistä pilkkisti hänen moitteettomasti tärkätyn kauluspaitansa hihansuun alta hän veti hihaa vaivihkaa alaspäin. Hän puristi kätensä muutaman keran nyrkkiin ja nosti uudelleen katseensa. Hänestä oli hetken tuntunut, että ne tuijottivat häntä taas, että joku oli tunnistanut hänet ja ilmoittanut siitä muille ja sitä mukaa kuin supina olisi levinnyt salissa olisi sirinäkin yltynyt. Mutta tällä kertaa huomion kohteena olikin tuo valkohapsinen mies, joka käveli ontuen hänen ohitse.

Vanhan miehen katse oli liimaantunut lavalle ja sinne tuotuun maalaukseen, joka oli niin suuri, että se sai sitä sisään kantavat kaksi

miestä puuskuttamaan. Hän siirsi katseensa hetkeksi miehestä tau-
luun ja hätkähti sen surumielisyyttä, sitä hehkua joka levisi joka
puolelle saliin ja kietoutui hitaasti lähimpänä seisovien ihmisten
ympäri. *Se kirkuu.* Hän ei keksinyt mitään muuta sanaa kuvaile-
maan tuota ääntä. Mutta kaikkein tiiviimmin se oli vanginnut ontu-
van miehen, joka ketään muuta näkemättä tai kuulematta kiirehti
kohti maalausta ja huutokaupan pitäjää ympärillään haalea, mutta
kiistattoman musta kehä.

Catherina Waughan oli ollut jo neljännellä luokalla muita päätä
pidempi ja jos mukaan ei laskettu poikien koripallojoukkuetta,
lukiossa puoli päätä pidempi kuin kukaan muu. Hänen hiuksensa
olivat harmaantuneet 35-vuotiaana, kun hän oli jo ollut seitsemän
vuotta isoisänsä perustaman ja isänsä laajentaman konsernin joh-
dossa. Hän oli tehnyt elämässään vain yhden ainoan huonon päätök-
sen. Hän vilkaisi viidennen kerran seinällä olevaan vääntyneeseen
metallipalaan, joka muistutti erehdyttävästi foliosta taiteltua hattua,
sellaista, joita hieman raiteeltaan notkahtaneet ihmiset askartelivat
päähänsä suojaksi UV-säteilyä vastaan. Hän ei pystynyt tälläkään
kertaa tulkitsemaan siitä aikaa, mutta ei silti irrottanut siitä katset-
taan. Hän ei halunnut nähdä salin toisessa päässä olevaa aviomies-
tään. Hän tunsu jo tutuksi käyneen vihlaisun kyljessään. Hän tiesi
nyt, ettei kipu enää johtunut siitä, että hänen katseensa harhautui
kuin itsestään miehen profiliin, vaan tämän kylkeen nojailevasta
nuoresta naisesta, joka kuunteli miehen kuiskutusta kikatellen.

– Rouva Waughan?

Catherina kääntyi viereensä ilmestyneen linnunpelättimen puo-
leen, joka oli yrittänyt naamioida ikänsä aivan liian monen meikki-
kerroksen alle. Catherina vastaili tottuneesti tyhjiin kohteliaisuuksiin
ja muiden mitäänsanomattomiin kommentteihin, antaen vastineeksi
omiaan, juuri niin onttoja kuin tällaisissa huutokaupoissa odotettiin.
Hän kosketti hiuksiaan ja otti kasvoilleen taloussivujen satunnaisissa
kuvissa jo tavaramerkiksi muodostuneen jäänaamionsa. Senkin hän
oli perinyt isältään.

– Minä luulin, että pidät taiteesta, Malcolm Johnson, konsernin päälakimies sanoi käveltyään salin poikki hänen luokseen ja ojensi tälle lasin samppanjaa. Hän vilkaisi naiseen huolestuneena, mutta päätti keskittyä hetkeksi kuplivaan juomaan toivoen hiljaa, että se olisi parempaa kuin edellisessä huutokaupassa. Häinkin oli huomannut salin toisella puolella seisoskelevan miehen ja tämän kylkeen liimautuneen kukkakepin. Itse asiassa hänellä oli valokuviakin heistä, vielä paljastavammissa asennoissa. Sitä kansiota hän ei ollut vielä pystynyt viemään Catherinelle. Hän rypisti otsaansa ja laski lasin kookkaan palmun juurelle.

– Taiteesta, kyllä. Väkijoukoista, en. Catherina Waughan mais toi samppanjaa ja ojensi lasin ensimmäiselle vastaantulevalle tarjoilijalle. Kylmänharmaat silmät tarkkailivat galleriassa tungeksivia ihmisiä. Hänellä oli yksi ainoa syy jäädä. Tieto siitä, että hetki oli pian käsillä, sai hänet levottomaksi.

– Oletko ajatellut neuvoani?

– En tarvitse neuvojasi, Malcolm.

– Tiedän sen, Cathy, Johnson kuiskasi takaisin ja taputti tämän kättä isällisesti.

– Kohde 28. ”Sininen rapsodia.” Alkuperäinen Rodolfo, aiemmin listaamaton. Lähtöhinta kaksi miljoonaa dollaria.

Catherina Waughanin langanohuille huulille nousi hymy ja hän nyökkäsi, merkki, joka ei jäänyt meklarilta huomaamatta. Nuori nainen kääntyi liikkeen suuntaan, tunnisti tarjoajan ja hymyili kohteliaasti takaisin.

– Kaksi miljoonaa tarjottu. Kiitos, rouva Waughan.

– Hitto. Malcolm Johnson unohti kuiskata, mutta hänet hyssyteltiin nopeasti hiljaiseksi. Lakimies kumartui Waughanin puoleen.

– Tiedätkö kuka tuo on? Hän nyökkäsi raskaasti kävelykeppiinsä nojaavan, mutta yllättävän ryhdikkään vanhuksen suuntaan.

– Pitäisikö minun tietää? Catherina kysyi viileästi ja nyökkäsi. Hinta oli kolmessa miljoonassa, paljon vähemmän kuin hän oli odottanut.

– Thomas Statton. Vasemmalla.

– Se galleristi? Catherina Waughan vilkaisi olkansa yli, muttei erottanut ihmismassasta ketään tunnistamisen arvoista.

– Kukas muukaan? Johnson veti kasvoilleen niljakkaan hymyn, sen vinon, joka merkitsi useimmiten mehukasta juorua. – Hän palasi San Fransiscon markkinoille vuosi sitten. Huhut kertovat, että hän yrittää hankkia Rodolfojaan takaisin.

– Miksi?

– Kukaan ei tiedä. Ja hän ei kerro, Johnson lisäsi virnistäen.

– Tätä hän ei saa, Catherina kuiskasi takaisin, nosti kaksi sormea pystyyn ja nyökkäsi huutokaupanpitäjälle.

– 5,7 miljoonaa, kiitos rouva Waughan. Ensimmäisen kerran. Tarjotaanko kuusi? Meklari antoi katseensa kiertää, vaikka tiesi kokemuksesta, ettei hinta enää tästä nousisi. Hän kohotti nuijan, nyökkäsi ja käänsi katseensa Catherinaan. – 5,7 miljoonaa toisen. Hän katsoi vielä kerran ympärilleen ja hymyili. – Ja kolmannen kerran. Rodolfon ”Sininen Rapsodia” myyty rouva Waughanille.

– Minun. Catherina muodosti sanan äänettömästi häntä katsomaan kääntyneelle pitkälle valkoihuksiselle miehelle. Hän onnistui hymyilemään vinosti, mutta joutui laskemaan katseensa ensimmäisenä. Silti hän toisti tietäen, että vanhus tuijotti herkeämättä häneen: – Minun.

– Siinähan sinä olet, Johnson karjaisi aivan liian kovaa, muttei ehtinyt varmistaa olivatko kaikki ehtineet huomata, kenen vieressä hän seisoi.

– Rouva Waughan. Thomas Statton oli vanhentunut tyylikkäästi. Hänen selkänsä oli tosin hiukan kumarassa ja lumenvalkoiset hiukset ohentuneet ohimoilta, mutta terävä nenä ja syvältä kuopista katsovat vihreät silmät olivat ennallaan. Jopa hänen äänensä oli samanlainen kuin vuosikymmeniä sitten, ehkä aavistuksen hauraampi, mutta edelleen kauniisti sointuva.

– Catherina, tässä on Thomas Statton.

– Ostoksilla? Catherina tiedusteli välittämättä vihreiden silmien jäätävästä, lähes syyttävästä tuijotuksesta.

– Tunnetteko te toisenne? Johnson kysyi hämmentyneenä, mutta päätti hetken epäroityään jatkaa esittelyä. – Tässä on Catherina Waughan.

– Etsin omaani, vanhus sanoi. Hänen puheestaan erotti helposti kultivoituneen brittiaksentin.

Catherina Waughan veti syvään henkeä ja suoristautui täyteen pituuteensa, se oli näky joka ei jättänyt ketään kylmäksi.

– Jos se laitetaan myyntiin, minä taistelen siitä. Ja sitten se on minun.

– Valitettavasti, Statton rykäisi ja löysi jostain itsehillintänsä.
– Olen pahoillani. Pitkä päivä.

– Pitkät kolmekymmentä vuotta, Statton.

Thomas Statton kääntyi katsomaan puhujaa ja tunnistaessaan kasvot huokaisi raskaasti.

– Paul Williams, San Francisco Chronicle, mies esitteli itsensä kaksikolle mutta piti katseensa vanhassa miehessä. – Jokin kaunis päivä minä paljastan teidät.

– Jätä minut rauhaan, Statton mutisi leukaperät kiristyen.

– Murha ei vanhene. Tiesittekö sen?

– Olen kyllästynyt ahdisteluihisi, Statton sanoi onnistuen salamaan hermostumisensa hyvin huonosti. Hän veti toistamiseen syvään henkeä, katsoi ympärilleen ja totesi, että asia oli juuri niin kuin hän oli pelännytkin. Muut keskustelut olivat lakanneet ja kaikkien huomio oli kiinnittynyt heihin. Aina silloin tällöin hän oli kuvitellut jo päässeensä tuollaisen ryhmätuijotuksen yli, mutta seistesään keskellä salia katseiden kohteena hän kalpeni.

– Thomas! Jostain sivulta ilmestyi kirkkaanpunaisiin pukeutunut pieni kumara nainen, jonka pitkät sormet pitelivät pitkää holkkia. Hänen lumenvalkoiset hiuksensa oli leikattu lyhyeksi pehmeäksi pilveksi ja ne elivät ihan omaa elämäänsä pääläella. – Siinähan sinä olet, roisto. Lupasit jo puoli tuntia sitten tulla arvioimaan sen Dalin.

Catherina Waughan katsoi vanhaa naista ja yritti muistaa kuka tämä oli. Kasvoja hän ei koskaan unohtanut, nimet sitäkin useammin.

– 5,7 miljoonaa dollaria. Kuinka paljon te saatte siitä, kymmenen prosenttia? Ei hassummin, rahastatte vieläkin miehellä, jonka murhasitte kolmekymmentä vuotta sitten, Paul Williams jatkoi pidellen puhelintaan vanhuksen kasvojen edessä. Hän oli pistänyt nauhoituksen päälle lähtiessään luovimaan ihmisjoukon halki.

– Thomas. Holkki sormien välissä värähti ja tupakasta karisi tuhkaa Williamsiksi esittäytyneen miehen italialaisille nahkakengille. Vanha nainen ojensi kätensä ja pujotti sen Thomas Stattonin käsivarren ympäri. – Nyt.

– Liikutte ihastuttavassa seurassa, rouva Waughan, Statton sanoi hiljaa, nyökkäsi jäykästi, kääntyi ja kooten jäljellä olevan arvokkuutensa käveli katseiden seuraamana ulos galleriasta.

Sitä mukaa kuin mies asteli tuo hassu pieni nainen käsivarressaan roikkuen ulos, sirinä vaimeni ja kun ovet viimein sulkeutuivat, se hiljeni kokonaan. Hän jäi katsomaan heidän peräänsä, mietteliäänä, otti sitten puhelimen taskustaan, luki saamansa viestin ja lähti astelemaan puhelinliikennettä hoitavien virkailijoiden luo. Hän tiesi vanhastaan, että joku tunnistaisi hänet ja sen jälkeen kaikki huutaisivat kilpaa taulua, ei siksi että tiesivät mikä se oli, vaan siksi koska hän halusi sen. Virkailija kuunteli hänen ohjeensa, nyökkäsi ja näppäili puhelinnumeron. Hän astui syrjemmälle, muttei siirtänyt vielääkään katsettaan ovesta. Sirinä oli herättänyt hänet ja hän oli aivan liian tottunut siihen ollakseen kuuntelematta sen varoituksia.

GALLERIAN SEINÄLLÄ ON VALTAVA MAALAUUS. SE HUUTAA APUA.

Entisellä FBI:n erikoisasantuntijalla taidehistorioitsija Jackie Saratogalla on erikoinen kyky: hän kuulee taulut, niiden puheen, laulun, naurun. Mutta kun Jackie eräänä päivänä astuu sisään gallerian ovesta, hänen korviinsa kantautuu jotain sellaista, mitä hän ei ole koskaan aiemmin kuullut: seinällä roikkuva valtava maalaus valittaa ja kirkuu, huutaa apua.

Pian paljastuu, että taulun maalannut Rodolfo on kuollut vuosia sitten hämärissä olosuhteissa ja että hänen mesenaattinsa epäillään sotkeutuneen tapaukseen. Kukaan ei ole koskaan onnistunut selvittämään, mitä lahjakkaalle taidemaalarelle tapahtui, mutta Jackien kykyjen ansiosta totuus tulee kenties vihdoin julki.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0819-0